

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The man is wearing a dark blue suit and the woman is wearing a light purple, floor-length gown with a full skirt. They are standing in a grand, ornate room with classical columns and warm lighting. The woman is looking up at the man, and they are about to kiss.

Lela May Wightová
Král, kterého
nesměla mít

LELA MAY WIGHTOVÁ

KRÁL, KTERÉHO
NESMĚLA MÍT

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

*Srpem seče stébla sluncem spálená,
sady sladce snící sklizeň slibují.
Sošné smrky stráně střeží,
skaliny smáčejí stružky stříbrné.
Sýkory skotačí, skřivani stoupají,
sarančata suchou symfonií skřípou.*

*Srpnových samot smutné sny
se se soumrakem snášejí,
se strništěm stíny stromů splývají,
staré stodoly slámu skrývají.*

*Snopy senné srovnaně stojí,
semena sýpky spolykaly,
sedláci spokojeni sklizeň sledují.*

*Slábnoucí slunce sklouzává
skrz světlé stráně,
samota slyší skřivánčí serenádu.
Se snem srpna srdce setrvává...*

Se snem srpna srdce setrvává...

*To je vlastně takové pěkné memento na všechny let-
ní lásky – neboť srpnem končí meteorologické léto.
Tak vzpomínejte!*

*S láskou
Váš Harlequin*

Lela May Wightová

KRÁL, KTERÉHO NESMĚLA MÍT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The King She Shouldn't Crave

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Lela May Wight
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2948-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2949-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2950-3 (PDF)

PROLOG

„Máš strach?“

„Nikdy,“ odtušila princezna Natalia La Morte, i když přitom zatajila dech a úzkostí jí zběsile poskočilo srdce.

Kvůli strachu nikdy neměla lepkavou kůži. Nikdy. Budoucnost jí totiž byla předurčena.

Bylo to kvůli osudu.

Tělo, které se ukládalo k ní do postele, bylo chladné a Natalia se přisunula blíž. Objala přítelkyni kolem pasu štíhlého stejně, jako byl ten její, a přitiskla služebnou k sobě.

„Jsem nervózní.“

„Nebud', Hannah,“ uklidňovala ji a chlácholivě jí dlaněmi přejížděla po nahých pažích. „Přece jsme to dělaly už nejmíň tisíckrát. Každé ráno je to stejné.“

„Není to stejné. Dnes přece...“

„To až později,“ opravila přítelkyni Natalia. „Teď ne. *Teď* je to stejné jako vždycky. Později...“

Později se začne odvíjet její budoucnost, na kterou čekala jednadvacet let.

Položila dlaň na kamarádkčinu tvář. Pleť na ní byla stejně chladná jako celé její tělo. Setkala se s úzkostlivým pohledem modrých očí a znovu služebnou ubezpečila, že všechno bude v pořádku.

Protože Natalia to dnes prostě potřebovala víc než

kdy jiny. Tuhle chvíli. Tuhle připomínku, co musí udělat. A hlavně *proč*.

„Odpočívej.“

„Jak můžu? Co když přijdou brzy? Co když přijdou na to, že...“

„Nepřijdou. Nikdy na to nepřišli, tak proč by měli právě dnes?“

Hannah přikývla. „Tak dobře,“ souhlasila a našpúlila rty.

„Díky.“ Natalia zavřela oči a vlepila Hannah na čelo vřelou pusou. Byla to její přítelkyně. Svěřovala se jí se vším. Pomáhala jí na chvíli uniknout z vězení.

Každé ráno vyklouzla z postele a Hannah vklouzla do její, aby se na pár okamžiků stala princeznou. Natalia se zase dočasně přeměnila na služebnou. Vyměnila hedvábnou noční košili a pantoflíčky za pevné boty, kalhoty a těžký vlněný plášť s kapucí. Tím začal její každodenní ranní rituál.

„Už jdu,“ řekla. „Ale vrátím se včas,“ slíbila. Nikdy slib neporušila. Vždycky ho dodržela.

Život za život.

Tak to Natalia chápala. Její matka zemřela, aby dala dceři život a Natalia její oběť ctila každý den. Připomínala si dluh, který bylo zapotřebí splatit.

Stáhla si kapuci níž. Ukryla tvář, kterou podle otcových instrukcí museli chránit zaměstnanci paláce za každou cenu a za každých podmínek. Kráčela nikým nespátřená spletitými chodbami pod vysokými stropy, pod nimiž se rozléhal ten nejmenší zvuk a odrážel se od mramorových podlah jako nechtěná ozvěna.

Na krátký čas předstírala, že není princeznou, ale běžnou zaměstnankyní. Že je členkou personálu, která každé ráno jezdí na princeznině koni, protože princezna mohla na pozemcích pouze poklusávat. Nikdy cválat. Nikdy ujíždět jako o závod. Nikdy se nesměla namáhat, ani unavovat, ani překonávat. Jenže

všechna zvířata potřebují pohyb. Potřebují se cítit *svobodně*.

Natalia proklouzla nestřeženými dveřmi do zahrad. Samson. Černý jako havran. Připravený. Natěšený. Na ni. Na svobodu. A ona mu dopřeje, aby ji *pocítil*.

Vložila nohu do třmenu, vyhoupla se do sedla a jemně ho patami pobídla do klusu.

Její vězení nemělo mříže, ale vyšlo to nastejno.

Byl to palác s usměvavými tvářemi cherubínů, které se jí vysmívaly z nejvyšších věží z tmavě šedého kamene. Tváře vrtošivé. Idylické. Vyzařující bezpečí. Vždycky tu však byla hranice, kde se musela zastavit. Hranice mezi ní a světem. Mezi ní a jejími poddanými.

Otcova láska – a otcův žal – to byli její žalárníci. To ji drželo v zajetí. V bezpečí, které nedopřál její matce.

Svoboda byla pouhou iluzí.

Musela se vrátit. A pokaždé to udělala. Znovu si oblékla jemnou hedvábnou košilku, vklouzla do postele a odsud pak pohledem vyprovázela odcházející služebnou.

Ale Hannah dnes neodejde. Zůstane a společně budou čekat, až vypukne cirkus. Nataliino tělo nacpou do bílého hedvábí a připraví ji na slib, daný dlouho před jejím narozením.

Sklonila hlavu a pobídla Samsona k úprku. Jen rychleji, zběsileji. Cestu znal dobře. Skrze stromy, obklopující pozemky paláce. Skrze průjezd až na mýtinu.

Sevřela hřebce stehny a švihla otěžemi, pobídla ho vpřed, aby co nejrychleji dorazili k cíli, ke stejnému místu jako vždycky. Byl odsud krásný výhled. Na vrcholu horské stezky hřebcův cval zpomalil. Nakonec se Samson úplně zastavil.

A tady to bylo. Přímo před ní. Na horizontu. Nedožitelné. Jako každý den celých jednadvacet let.

Její osud.

Camalò.

Palác se nacházel na hranici, oddělující dva národy. Dvě království hned vedle sebe, usazená v samém srdci Alp. Dvě horská království s bujnou zelení a zasněženými vrcholky hor, které se pyšně tyčily do výše a prořezávaly horizont. Ale tím podobnost mezi oběma královstvími končila.

Vadelto, její domov, bylo vězením lásky a žalu. Bylo krásné, starobylé a nemoderní. Camalò vyzařovalo budoucnost a pokrok, lákalo ji svou novotou jako kniha s čerstvě popraskaným hřbetem. Silnice lemované stromy mířily přímo do hor, ovíjely je a podél nich se zvedaly a klesaly bílé budovy s červenými střechami.

Její národ uvízl v časové smyčce smutku, protože se její otec nedokázal vypořádat s vlastním zármutkem.

Její matka byla světlem, které poddané a celé království osvobozovalo od temného středověku. Když zemřela, světlo uhaslo. Všechny změny, které její matka zaváděla, ustaly. Hranice se opět uzavřely.

Dveře se pevně uzamkly.

Jak to Natalia mohla napravit...?

Sňatkem.

Dnes se měla vdát za krále.

PRVNÍ KAPITOLA

Angelo Dozieno věděl, že před oltářem nestojí ten pravý. Tyčilo se před ním špatné dvojče. Muž, který nikdy neměl získat korunu. Muž, který zapomněl, co je to povinnost, a opustil bratra.

Sdíleli dělohu. Byli monochoriální a monoamniální dvojčata. Identická ve všech ohledech. Dokud je nerozdělil život a nevtiskl jim do kůže odlišnosti.

Jejich narození dělily dvě minuty. Sto dvacet vteřin. Dva synové. Jeden dědic... a jeden náhradník. A dědic nikdy nemůže být totéž co náhradník. Oba to věděli a oba chápali své role.

Kdysi.

Angelovo hrdlo sevřela hořkost a usadila se mu na jazyku. Pohledem přejel shromážděné. Lavice byly plné evropské aristokracie, diplomatů, předsedů vlád... všichni čekali, až jim předvede, že na svou povinnost už nikdy nezapomene.

Byl králem, kterého potřebovali. A také jediným, kterého měli.

Nikdy k tomu nemělo dojít.

Nikdy to neměl být on.

A tohle byl nejspíš jeho trest.

Sňatek. Sloučení dvou sousedních národů kvůli slibu, učiněném před sedmdesáti pěti lety a následně stvrzeném královským dekretem. Sňatek s princeznou, která byla zaslíbena jeho bratrovi.

Nemohl si pomoci – nedokázal to ovládnout. Zkřivil ret, protože každým okamžikem se tu měla objevit nevěsta, která nikdy neměla být jeho.

Nevěsta, jejíž tvář ho pronásledovala celé tři roky. Nevěsta, kterou vinil z toho, že v něm probudila temné stránky a podnítila odpor k tomu, že je pouhý následník.

Z žaludku se mu do hrdla drala palčivá kyselina. Semkl rty, spolkl ji a pohřbil hluboko v sobě.

To samé jsi měl udělat před třemi lety s emocemi, které tě zasáhly.

Angelo zařal čelisti a uvolnil rty. Lítost však přetrvávala. Před třemi lety se měl odvrátit, tvářit se, že nic necítí. Protože nebyl sám sebou. Předstíral, že je král. Že je bratr Luciano.

Před *oním* dnem si vyměnili místa alespoň tisíckrát. Angelo uzavřel bratrovým jménem mnohé obchody s šarmem a podmanivostí člena královské rodiny. Byl snad nějaký rozdíl ve vyjednávání desítky let staré smlouvy? Ve vyjednávání podmínek bratrova sňatku?

Neměl být.

Angelo byl v těchto záležitostech lepší než Luciano. Dovedl sjednat lepší podmínky, najít vhodná řešení, v diplomacii tolik potřebná. Vyměnili si místa, protože Angelo byl lepší...

Lepší král?

Angelo ztuhl. Oblek se mu najednou zdál těsný. Škrtil a kousal.

Co kdyby...?

Kdyby byl nesmysl. Stejně se však lítosti nezbavil. *Co kdyby* nevstoupil do jejího ohavného hradu, šedivého a temného, se všemi štíhlými věžičkami a vysokými věžemi s točitými schodišti?

Chřípím do sebe nasál vzduch. Lhal sám sobě. Její domov nebyl ošklivý. Naopak. Byl okouzlující, plný půvabu, až mystický. Jako by vypadl z nějaké pohádky.

Její otec, starý král, ukázal do zahrady, rozkládající se pod klenutými okny nejvyšší věže. Byla plná svěží zeleně. A tam ji uviděl. Královu dceru, kterou měl následník trůnu království Camalò spatřit až ve svatební den.

Zareagoval zcela instinktivně.

Je moje.

Byla uvězněná svěží, bujnou zelení v bludišti. Kudy jít? Tudy, nebo tam? Nezdálo se, že by jí to nějak zvlášť vrtalo hlavou. Kráčela zvolna a důstojně. Měla tmavě fialové šaty. Hnědé vlasy jí volně splývaly po zádech a v měkkých vlnách sahaly až k pasu. Něžně se dotýkala listů, které ji obklopovaly, a jemnými prsty je laskala.

V jejím odevzdání se rozpoznal sám sebe.

Byla stejná jako on.

Čekala, až ji povolají. Čekala, až jí otec poví, že nastal čas, aby vykonala svou povinnost.

Šarm ho toho dne zcela opustil. Požadoval po králi, aby vyplnil desítky let starý slib. Aby se mu zavázal, že dojde ke sloučení obou království.

Luciano si měl za tři roky vzít královu dceru, až jí bude jednadvacet let.

Ten den všechno změnil.

Poněvadž pohled na ni v Angelovi probudil něco, co v něm dřímalo již spoustu let. Věděl to, avšak odmítal si to přiznat. Chtěl víc než být pouhým náhradníkem. Nestačilo mu občas předstírat, že to *on* je král. Nestál o drobky. Toužil mít vše. Toužil mít *ji*. Pro sebe...

V mžiku pochopil, co musí neprodleně udělat. Musel odejít. Než se v něm zášť, projevující se prozatím pouhým žárem, změnil na oheň, který je oba zničí.

Angelo přerušil veškerou komunikaci. Přefal všechno, co ho vázalo k životu v paláci. Zavrhl neviditelné spojení mezi sebou a svým dvojčetem. Odmítl povinnost vůči němu, protože byl sobec.

A jeho odchod z královského života způsobil hluboký rozkol v samých základech země.

Odešel bez varování, bez příprav. Opustil národ, který ho potřeboval. Nebyl nikdo, o koho by se mohl jeho bratr opřít.

Teď bylo jeho dvojče po smrti.

A království Camalò bylo na kolenou.

Jeho rodná země se rozpadala, protože bez něj bratr činil samá špatná rozhodnutí. Změny na něj byly příliš rychlé, jejich dynamika neúnosná. Každý trpěl – a jen proto, že ji chtěl. Dceru sousedního krále.

Ozval se zvuk, jak kov zaskřípal o kov, a Angelo prudce zvedl hlavu. V nejmenším otvoru klenutých gotických dveří se objevila jeho nevěsta, oděná od hlavy až k patě v bílé krajce.

Natalia La Morte.

Zabušilo mu srdce.

Vzkypěla v něm krev.

V jeho těle zapulzoval a následně ztuhl každý sval.

Povinnost vyžadovala, aby se neodvrátil, aby jí neukázal záda, jenže to on právě tolik chtěl. Instinktivně toužil odvrátit zrak, avšak to nesměl. Musel se na ni dívat jako král, nikoli jako muž z masa a kostí. Měl povinnost pohlížet na ni tak, jako to měl udělat před třemi lety.

Kráčela k němu. Tvář měla zakrytou závojem.

Myslel si, že čas jeho reakci na ni zkrátí. Možná tehdy jen přecenil reakci svého těla. Snad ho vinil z něčeho, co v něm už dlelo dřív. Z hořkosti.

Přesto toužil spatřit její tvář. Její rty. Její oči. Žádal si to jeho tělo. Svěšené ruce se chystaly pozvednout k jejímu obličejí.

Uvolnil prsty a poručil rukám, ať zůstanou, kde jsou. *V klidu.*

Jenže jeho nitro klidné vůbec nebylo. Byl plný nepokoje. Kůže ho svědila... snad potřebovala krém, nebo nějaký balzám...

Nedokázal odtrhnout pohled od ženy, která se k němu blížila. Byla nevinnost sama. Do středu pozornosti ji přivedla královská hra.

A blížila se k němu.

Zpod bělostných vrstev na něj střídavě vykukovaly bílé střevíčky. Krok za krokem ji po červeném koberci nesly k oltáři stále blíž. V drobných prstech, ukrytých v bílých krajkových rukavičkách, svírala kytici různých druhů květin s krátkými stonky.

Byla katalyzátorem všeho.

A teď se měla stát jeho královnou.

Splní starodávný slib a spojí dvě sousední země. Ožení se s ní. Měl snad jinou volbu? Teď to byla *jeho* povinnost.

Dlouho očekávané sloučení dvou království přinese jeho nepokojnému národu mír. Ukáže lidu, že jejich nový král učiní vše, co je zapotřebí k prosperitě země. Bude pokračovat ve vytyčené cestě a stane se vůdcem, kterého tolik potřebují.

Takovým vůdcem se měl stát jeho bratr. *Mohl* se stát, kdyby ho Angelo neopustil.

Princezna si stoupla před něj. Jeho chřípí ovanula teplá květinová vůně a zaplnila jeho póry vším, co mu bylo dříve zakázáno.

Ruce ho přestaly poslouchat. Natáhly se... uchopily do konečků lehoučkou látku a Angelo se musel přemáhat, aby nedočkavě neodhalil její tvář.

Zvolna... ach, tak zvolna... zvedal hedvábný závoj od brady přes růžová ústa stále výš, dokud neodkryl její oči.

Jeho ruce zůstaly, kde byly – přikované k jejím spánkům. Závoj mu vyklouzl z prstů, přepadl přes diamanty posázenou tiáru a volně se snesl na její záda.

Podmanivé oči, zelené jako laguna, ho vtáhly do svých hloubek a uvěznily ho tam. Očarovaly ho stejně jako před třemi lety. Jeho tělem projel chtíč. Prýštil mu v žilách a mocně se rozpínal.

Byla přesně taková, jak si ji pamatoval. Prohnuté řasy. Velké užaslé oči. Hluboká prohlubeň mezi plným horním rtem a dlouhým, mírně zvednutým pyšným nosem. A to vše v oválné tváři.

Byla krásná...

Nebyla to však pouze její krása, kterou si pamatoval. Zůstal v něm i dojem z toho, kým byla. V co ji královská hra proměnila. A *jeho* taky. V obyčejného královského pěšce. V pouhou figurku.

Tohle byla jediná věc, kterou nesdílel se svým dvojčetem. S ní však ano. Tiše. Ve stínech. A před třemi roky ji toužil odvléct na světlo, aby s ní mohl rozehrát jinou hru, společnou. Nechtěl být předmětem, který se posouvá podle toho, co právě vyžaduje monarchie starší než sám čas.

Oba čekali na to, až povinnost zavolá... až od nich bude vyžadována poslušnost.

Teď budou poslušní.

Budou jednat podle pravidel.

Zvolna odtáhl ruce od jejího obličej.

Když jeho prsty nechtěně zavadily o její pleť, neúprosný žár mu svými plameny olízl všechny vnitřnosti. Lehounce přejely po malém uchu, polaskaly napjatou kůži šíje. Nemohl si pomoci. Dovolil jim otálet, pohladit sloup krku...

Co to provádíš?

Spustil ruce. Odmítl je sevřít do pěstí, aby zadusil pálení, které cítil v dlaních, v konečcích prstů.

Princezna, zaslíbená jeho bratrovi.

Kdysi zapovězená, nyní jeho...

Obrátil pozornost ke knězi a pokývl hlavou. Odmítl brát na vědomí ženu, nacházející se v jeho periferním vidění. Měl silné nutkání znovu na ni pohlédnout, avšak ignoroval ho. Stejně tak si nevšímal bušení srdce, které mohl zklidnit jediný pohled na jeho nevěstu.

Soustředil se místo toho na oči všech přítomných, které se mu propalovaly do zad.

Bylo zapotřebí, aby splnil povinnost. Ožení se s ní. Vyplní bratrův závazek. A pak si jí přestane všímat. *Zapomene na ni*. Bude se soustředit na to, co je důležité. Na to *jediné*, na čem záleží.

A co ona?

Ve spáncích mu zabodala bolest.

Tak se ožývala vina.

Zdála se vedle něj tak drobná. Stála tak blízko, že i přes oblek cítil teplo jejího těla.

Uvolnil prsty, které ho svrběly touhou vzít ji za volnou ruku. Tu, která křečovitě nesvírala kytici. Chtěl ji ujistit, že...

Ujistit o čem? Že v tom není sama?

Jenže ona *byla* sama.

Stejně jako on. Byli sami v prostoru plném cizích lidí.

A tak to mělo zůstat.

I oni si měli být cizinci.

Nedlužil jí nic než to, co slíbil. Prsten, královskou svatbu, nové jméno a spojení jejich národů. Přesně to jí taky poskytne. Nic víc a nic méně. A potom...

V hrdle se mu zadrhl dech.

Potom už nebude nic.

Nic než povinnost.

Kněžovy rty se pohybovaly, avšak Natalia nedokázala vnímat, co říká. V uších jí hučelo. V hrudi jí hlasitě tlouklo srdce.

Kůže celého jejího těla pulzovala. Chtěla si přejet dlaní po šíji v místě, kterého se dotkly jeho prsty. Znovu vyvolat pocit, který v ní to polaskání probudilo. Zatajení dechu. Žár. Touhu zvednout ruku a také ho pohladit. Pohlédnout do jeho medově hnědých očí stejně něžně, jako on se podíval do jejích.